

Elsőre akár unatkozó rocksztárok gyülekezeteként is aposztrofálhatnánk a Halott Százszorszépeket, hiszen többek között olyan elsőrangú, és más formációkban már számtalanszor bizonyított arcok alkotják, mint a Guns N' Roses két oszlopa, Dizzy Reed billentyűs és Richard Fortus gitáros, Marco Mendoza basszusgitáros (Blue Murder, Ted Nugent, Whitesnake, Thin Lizzy, Neal Schon, stb.), valamint John Corabi énekes-gitáros (Mötley Crüe, The Scram, Union, Ratt), ám elég egy kicsivel jobban szemügyre venni a társaság időbeosztását, hogy lássuk, nem hétvégi harknifellépések kedvéért muzsikál együtt a sextett. Az ausztrál gitáros, David Lowy által alapított, és - a jelenlegi Ozzy-dobos Tommy Clufetos által időnként helyettesített - Brian Tichy mesterdobossal (Foreigner, Billy Idol, Whitesnake) megerősített brigád tavaly az Alice In Chains és a Jane's Addiction társaságában egyaránt futott nagy köröket, idén nyáron a KISS vendégeként játszott Európa legnagyobb koncerthelyszínein, az ősz folyamán pedig a Whitesnake-vel járja majd be az öreg kontinenst. Az illusztris hatos a napokban jelentette meg második albumát, *Revolucion* címmel, a póre, ízes, blues alapú rockmuzsikát tartalmazó korongról pedig a hathúros fretless basszusgitár varázslója, Marco Mendoza mesélte el a legfőbb tudnivalókat.

 Danev György

A bemutatkozó Daisies-lemezen még nem szerepeltél. Mióta is vagy tagja a zenekarnak?

Közel két éve. Úgy történt, hogy a Thin Lizzy, a KISS és a Mötley Crüe közös ausztrál turnét bonyolított, amikor kaptam egy hívást a menedzsmenttől, hogy épp e projekt működőképessé tételén, zenekarrá duzzasztásán dolgoznak, és érdekelne-e az ügy? Kíváncsivá tett, úgyhogy azt kértem, hogy küldjenek valami zenét, hogy képet alkothassak a bandáról. Miután a turné végeztével hazarepültem, újabb hívás érkezett, hogy alakul egy turné az Aerosmith-szel.

Roppant izgatott lettem, mert imádom Tyleréket, de időközben a zene is alaposan megfogott, szóval, nem esett nehezemre meghozni a döntést. Elfogadtam az ajánlatot, és két hónappal később már Ausztráliában játszottunk az Aerosmith előtt. Kiválóan érzem magam ebben a bandában, már a legelső közös próbánkon nyilvánvaló volt, hogy megfelelő helyre kerültem. Zeneileg ez a kényelmes, laza rock & roll nagyon passzol a jelenlegi elképzeléseimhez. Időközben azért a háttér rendeznem kellett, mert papíron ekkor még a Black Star Riders tagja voltam, de sok idő nem adatott erre, lévén, a Daisies ügyei elképesztő módon kezdtek beindulni. Miután kerítettünk a helyemre valakit, nevezetesen Robbie Crane-t, már indult a következő turné. Amerikában az Alice In Chains-szel és a Jane's Addiction-nel játszottunk, aztán jött a többi koncert, a KISS, a Def Leppard, a Bad Company, és a Lynyrd Skynyrd társaságában, majd ismét Ausztráliában találtuk magunkat, és már írtuk is a Revolución lemez anyagát. Minél több időt töltöttem a srácokkal, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy valami különleges dolognak vagyok a részese. Tudod, egy ilyen összeállítású csapattal nem tévedhetsz, főleg, hogy már John Corabi is velünk van. Régi barátok vagyunk mindannyian, a köztünk lévő kölcsönhatás pedig jobb nem is lehetne. A Revoluciónt idén áprilisban, mindössze négy hét leforgása alatt vettük fel, aztán már indult is az újabb túra a KISS-szel, de időközben a menedzsment nyélbe ütötte az őszi európai Whitesnake-bulikát is. Nagyon úgy tűnik, hogy nincs megállás!

Kicsit meglepett, hogy Sydney-ben dolgoztatok az új lemezen. Mi volt ennek a konkrét oka?

Tudod, David Lowy Sydney-ben él, ezért kézenfekvőnek tűnt, hogy ott készüljön az album. Több opció is adva volt, egyaránt felmerült a Los Angeles-i és a New York-i stúdiózás lehetősége, de mi egyöntetűen Ausztráliára szavaztunk. Rendkívül kedvező feltételek mellett készíthettük az anyagot Sydney legjobb stúdiójában, a lehető legoptimálisabb körülmények közepette. Tudod, jó az, amikor az ember az otthonától messze dolgozik, mert ilyenkor nem vonja el a figyelmét semmi a munkáról.

Photo: Tallee Savage ©

Revolución az album címe, így, spanyolul. Simán elhiszem, ha azt mondod, hogy téled származik az ötlet...

Ennél egyszersmind árnyaltabb és prózaibb a kép. Nemrég abban a megtiszteltetésben részesültünk, hogy amerikai rockbandaként elsőként léphettünk fel Kubában, és ez óriási hatással volt ránk. Az ottani emberek, az a különleges környezet és gazdag kultúra olyannyira inspirálónak bizonyult, hogy nem tudtuk és nem is akartuk kivonni magunkat ez alól. Még arra is nyílt lehetőség, hogy ottani zenészekkel dolgozhassunk, és ez, mondhatni, forradalmi jelentőséggel bírt számunkra. A metafora a zeneipar jelenlegi állapotára ugyancsak reflektál, aki benne van, az jól tudja, hogy

a mostani helyzet forradalomért kiált.

Bele tudtál folyni az új dalok formálásába?

Abszolút mértékben! Mindannyian vítettük az ötleteinket, vérbeli zenekarként alakítottuk ki a lemezre kerülő számokat. Nyilván, az egyik ember több ötletet hoz, mint a másik, de ez nem verseny. A hangszereléseket együtt készítettük el, mind beleadtuk a tudásunk és tapasztalataink legjavát. Itt mindenki egyformán fontos láncszeme a gépezetnek, a dalszerzéstől kezdve a hangszerelésen át egészen a keverésig és a produkciós teendőkhöz közösen erőfeszítéseket teszünk. Átjön a zenénken, hogy a zenekar valódi, és el nem tudom mondani neked,

hogy ez mennyire boldoggá tesz. Nagyon hálásak lehetünk a sorsnak John Corabiért is, aki felbecsülhetetlen dolgokat tett le az asztalra. A személyisége, a kreativitása, a hozzáállása mind arra predesztinálja, hogy újra a frontembere

ték fel, és mi pont ezt az irányt preferáljuk. Persze, a dalainkat nem tudatosan alakítjuk, egyszerűen ez jön belőlünk, ez a Free/Bad Company-féle vonal, a legnagyobb természetességgel. Ezen nőttünk fel, ezt szívtuk magunkba anno. Sze-

megnézni minket, egyhamar nem felejt el a nevünket! Személy szerint úgy gondolom, hogy a Daisies-béli tagságom a karrierem egyik csúcspontját jelenti, pedig eddig sem akármilyen bandákban pengettem a hangszert.

legyen egy komoly bandának, a Daisies-nek pedig pont egy ilyen nagy formátumú énekesre volt szüksége. Nem kétséges, hogy John az emberünk.

Hogyan cserkésztétek be John-t?

Amikor az előző énekes, Jon Stevens személyes nézeteltéréseket követően távozott a fedélzetről, már le volt kötve a kubai dolog, akárcsak a stúdióidő a lemezfelvételhez, épp ezért gyorsan találnunk kellett valakit. John Corabi neve azonnal beugrott, ő volt az első, akit felhívtunk. Tudod, John egy valódi, ihletett arc, aki ezt az egész zenélősdit azért csinálja, mert imád színpadon lenni, nem a pénz és a hírnév motiválja. Roppant szenvedélyesen áll mindenhez, amiben hisz, és mivel a csapat többi tagja ugyancsak ilyesformán vélekedik a zenekari ügyekről, ebből a szempontból is tökéletesen illik a képbe.

Stílus szempontjából hová helyeznéd a Revolúción lemezt?

Amikor írtuk az anyagot, sokat beszélgettünk a személyes kedvenceinkről, és érdekes módon, e szempontból is közös nevezőn vagyunk: mindannyian imádjuk az olyan bandákat, mint a Led Zeppelin, a Deep Purple, a Grand Funk Railroad, a Stones, a Beatles. A '70-es, '80-as évek a rockzene legszebb időszakát ölel-

rintem a Revolúción úgy szól, mint egy klasszikus rock & roll album, továbbmegyek, szerintem ezt kellene jelentenie a „klasszik rock” kifejezésnek 2015-ben. És tudod, mi a legklasszabb? Az, hogy rengetegen bírják az ilyen típusú muzsikát ma is, és ez a mi malmunkra hajtja a vizet. Az emberek szeretik, amit csinálunk, és ez a lényeg.

Mit várhat az a koncertjeitektől, aki még nem látott benneteket eddig?

Direkt, kompromisszumoktól mentes rock & roll showt egy olyan baráti társaságtól, akik elismerik egymás tehetségét, akik között a kölcsönhatás jobb nem is lehetne, és akik egyenként is valódi előadók. Garantálom, hogy aki eljön

Híres vagy arról, hogy több projektben is részt veszel párhuzamosan. Jelenleg milyen egyéb elfoglaltságokról tudsz beszámolni?

Nos, tavaly kihoztunk egy So U című albumot Neal Schonnal és Deen Castonovo dobossal, amit évekkal azelőtt kezdtünk összerakni, de csak a felvételek után másfél évvel jelent meg. Tudod, Neal milyen: állandóan dolgozik, egy pillanatra sem lassít, mindig három lépéssel az aktuális kiadványa előtt jár. Nemrég felvettünk egy albumot a Cranberries énekesnő Dolores O'Riordan számára, de arról még semmit sem tudok, mikor és hol fog megjelenni. Természetesen a jazz triómra is igyekszem időt szakítani, amikor csak lehetőség nyílik rá, játszogatunk Amerika-szerte. A harmadik szólóalbumom tervét ugyancsak dédelgetem, és folyamatban van egy olyan projekt is, amiről egyelőre nem beszélhetek! Tudod, azon kevés szerencsés közé tartozom, akiknek megadatott a lehetőség a bizonyításra. Elég régóta mozgok a szakmában ahhoz, hogy mindig legyen mit csinálnom. Itt élek Los Angeles közepén, ami még mindig a Mekkája ennek az egész iparágaknak, és állandóan csörög a telefonom. Nincs nap, hogy ne esne be egy-egy session-felkérés, illetve pár ajánlat ilyen-olyan munkákra. Mondom, szerencsés fickó vagyok, hisz' a karrierem olyan, akár egy csodás utazás!

www.thedeaddaisies.com

